

Câu Nguyện

Nguyễn Bính

Nàng hãy vui đi, dẫu một ngày
Dẫu phần ba phút, góc tư giây
Dẫu trong thoáng mắt nhìn như chớp
Cũng đủ cho nàng quên đắng cay

Nàng đừng nên tưởng tôi không biết
Những nỗi yêu thương, những oán sầu,
Trần ngập những đêm đầy nước mắt
Những ngày đầy hận của nàng đâu?

Không, không, tôi biết, nhưng nàng hỏi!
Tôi biết làm sao giữa lúc này?
Giữa lúc nắng không tươi đẹp nữa
Hoa không buồn thắm bướm không bay

Giữa lúc tâm hồn trong sáng ấy
Đường mở như thủy mảnh gương phai
Ngây thơ hấp hối trong nhan sắc
Đợi hắt hơi thừa một sớm mai

Khuyên một lời ư? nhưng biết đâu
Lời khuyên không chạm đến tim đau
Tim đau sẽ vọt ngàn tia máu
Động lại muôn ngày vết hận sâu ...

Song tôi phải nói khi oan khổ
Đã hiện hình lên ám ảnh nàng
Ai nữ quay đi không cứu vớt
Lấy người tri kỷ đắm đờ ngang

Nàng sống sao cho khỏi yếu hèn
Khóc là ủy mị, chết là điên
Gây cho hoàn cảnh thêm tươi đẹp
Lọc mãi cho hồn trong sáng lên

Nàng nên gìn giữ lấy dung nhan
Chớ tắt khi chưa đến độ tàn
Chớ hết khi còn và phải mãi
Ngược dòng tàn phá của thời gian.

Và nên thương lấy đứa con thơ
Sắn sóc ai người những sớm trưa
Mùa nắng ai người may áo mỏng
Ai người ấp ủ những đêm mưa?

Những câu nhặt nhẽ tầm thường ấy
Tôi viết ra đây để tặng nàng
Mong sẽ vì tôi nàng bớt khổ
Giơ tay cười đón ánh Xuân sang